

[Justitsministeren.]

modstandskamp, hævdes at være omfattet af forbuddet, og dette er i alt fald ikke meningen.

Hvorvidt „De grønne Djævle“ imidlertid fremtræder sådan, at den efter en retlig vurdering er omfattet af konventionens forbud, er i alt fald et spørgsmål, hvis afgørelse under ingen omstændigheder vil blive overladt til demonstranter eller personer, der fremsætter anonyme telefontrusler.

Hanne Reintoft: Jeg vil meget gerne bemærke, at jeg ikke har ønsket en problematik om den demonstration, der fandt sted; der er tale om en gruppe mennesker, der meget længe har næret harme og afsky mod krig — og det er vel endnu ikke unaturligt at nære harme og afsky mod krig — og de følte, at når man ligefrem begyndte at propagandere for den krig, de følte afsky imod, så var det nok. Men det var egentlig ikke det mit spørgsmål angik; jeg ønskede egentlig en lidt mere seriøs debat om, hvorvidt vi simpelt hen har overtrådt en FN-forpligtelse. Der står i det konservative arbejdsprogram, at styrkelse af FN's muligheder for at løse konflikter gennem forhandling og ad retslig vej hører med til, hvad de konservative ønsker, og jeg kan derfor undre mig over, at en konservativ justitsminister ikke vil tage lidt mere alvorligt på, hvad det egentlig er, man har skrevet under på.

Hvis man læser lidt om polemikken i international folkeret, vil man se, at der er ganske nøje udpenslet, hvad der er krigspropaganda, og hvad der ikke er det, og dér vil man også se, at film, der ganske ensidigt propaganderer for en ganske bestemt krig med racistisk indhold, regner man for krigspropaganda. Der er ikke tale om filmcensur, der er tale om, at når vi får den nævnte konvention ratificeret — og det håber jeg ministeren stadig væk mener vi skal have — vil en biografteaterdirektør, en udgiver osv., der påtager sig at forevise, henholdsvis udgive, den slags smudsige ting, kunne tiltales efter vores straffelov.

Justitsministeren (Thestrup): Da det ikke synes, som om det ærede medlem har forstået det, jeg sagde, vil jeg gerne gentage, at rækkevidden af et forbud mod krigspropa-

ganda ikke kan fastlægges på grundlag af den art vurderinger, som det ærede medlem anlægger, og at i så fald ville enhver bog og enhver film, der søgte at retfærdiggøre en krig eller en modstandskamp, kunne hævdes at være omfattet af forbuddet, og dette er ikke meningen med det pågældende forbud.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Kjær Rasmussen** til justitsministeren:

„Vil ministeren oplyse, hvorvidt efterretningstjenesten arbejder efter det direktiv, at NATO-landes agenter her i landet ikke må afsløres?“

Skriftlig begrundelse:

I dagspressen læser man tit og ofte om, hvorledes det er lykkedes for den danske efterretningstjeneste at afsløre spioner fra forskellige østlande. Derimod har offentligheden aldrig fået kendskab til, om det nogen sinde er lykkedes efterretningstjenesten at afsløre spioner kommende fra NATO-lande.

Anledningen til spørgsmålets fremkomst er den, at den græske eksilpolitiker Andreas Papandreou til Ekstra Bladet for den 22. maj mere end antyder, at der i Danmark befinder sig såvel CIA-agenter som KYP-agenter. Disse agenter arbejder for henholdsvis USA's og Grækenlands hemmelige tjenester.

Da Papandreous påstand må antages at være sandsynlig — det politiske klima taget i betragtning — må det vække forundring, at det aldrig er lykkedes for det danske efterretningsvæsen at afsløre en eneste af de omtalte agenter.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Kjær Rasmussen: Som det fremgår af motiveringen, har Papandreous udtalelser givet anledning til spørgsmålets fremsættelse. Imidlertid vil jeg gerne her sige, at baggrunden jo er langt bredere. Som medlemmer af NATO er vi tilsluttet en militær pagt, hvis ledende nation, USA, opretholder et efterretningsvæsen, hvis størrelse er uden sidestykke i historien. Hvad dette efterretningsvæsen hidtil har formået, vidner bl. a. militærkuppet i Grækenland om, det vidner